
NAJLEPŠIA ČARODEJNICA V PARÍŽI
LAUREN CROZIEROVÁ
FRAGMENT

Najlepšia čarodejnica v Paríži

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Lauren Crozierová

Najlepšia čarodejnica v Paríži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Preložila
Veronika Moscatello Goldiňáková

FRAGMENT

Lauren Crozier: The Best Witch in Paris
Copyright © Lauren Crozier, 2024
First published in Australia by The Text Publishing Company
Cover © Kristina Kister, 202X, licensed exclusively
by The Bright Agency: www.thebrightagency.com
Translation © Veronika Moscatello Goldiňáková, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5493-4
ISBN e-knihy 978-80-566-5501-6 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5502-3 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5499-6 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Erniemu a Nancy

Prológ

„Ako to, že sa nebojí?“

„Čo je s ním?“

Agnes, Henrietta a Jasmína sa zhovárali pošepky, aby ich bábätko nepočulo, a pritom pozorne sledovali každý jeho pohyb. Nehýbalo sa veľa, len občas čosi zabľabotalo na mesiac. Sestry bľabot ešte nepočuli a nedokázali ten prapodivný jazyk dešifrovať. Za iných okolností by o to ani nemali záujem. Deti im boli ukradnuté. Lenže toto dieťa bolo v zúfalej šlamastike a čarodejnice náramne obľubujú zúfalé šlamastiky a podobné ošemetnosti.

Či mali túto noc iné tajné plány? Ále kdeže, určite nie! Keď narazili na záhadný balíček, práve pod rúškom tmy s tými najlepšími úmyslami leteli čarovať k striebristej borovici.

Bábätko rovno pod ich rituálnym stromom ich riadne znepokojilo a úprimne, zubatý úsmev, ktoré im venovalo, ich aj trochu urazil. Ani len trochu sa ich nebálo, aj keď všetky tri mali čierne plášte, metly a všetko ostatné.

„Cítim mágiu," potiahla nosom Agnes.

„Podľa mňa cítiš to decko," zamrmlala Henrietta a zvraštila nos.

„Čo je to za mágiu?" spýtala sa Jasmína nervózne.

Ani jedna zo sestier si nevšimla postavu, čo sa mihla v tieni za nimi. A nevšimli si ani, ako tá postava dosť nemotorne ušla cez nízky kamenný múrik.

„Možno to nič nie je," povedala Agnes. „Ale podľa mňa nemá všetkých päť pohromade."

Bábätko si cmúľalo prsty na nohách.

Okrem toho sa vyslobodilo z perinky a odhodilo svoj ružový klobúčik do blata. Ak sa jeho rodičia rýchlo neukážu, na studenom nočnom vzduchu dlho nevydrží.

„Čo to tam má?" ozvala sa náhle Jasmína. Ukázala na pevne zaťatú detskú pästičku.

Bábätko bolo prekvapivo silné, ale keď ho pošteklila borovicovou vetvičkou, podarilo sa jej dosiahnuť, aby pästičku otvorilo.

Na drobunkej dlani ležalo ešte drobnejšie pierko. V mesačnom svite sa strieborne zajagalo.

Jasmína ho zamyslene pokrútila medzi prstami. „Tiež som kedysi zbierala pierka," povedala a schovala pierko bábätku do vrecka svetríka. Potom dodala: „Určite je hladné."

„Ale čo jedia deti?" spýtala sa Henrietta zamyslene.

Ani jedna nepovedala „červíky" nahlas, ale napadlo im to všetkým trom.

Hodiny v diaľke odbili polnoc.

„Aj ja som už hladná," zavrčala Agnes. „Meškáme na polnočnú desiatu."

„Nemôžeme ho tu len tak nechať," podotkla Jasmína.

„Nie?" začudovala sa Henrietta.

„Nie?" pridala sa Agnes.

„Nie," odsekla Jasmína rázne, čo pre ňu bolo neobvyklé. Zaplavená novým a príjemným pocitom si čupla a spravila čosi naozaj nečakané.

Zdvihla bábätko.

Čarodejnica má vždy na jazyku kliatbu, ale aj smiech. Tentoraz sa ozval chichot, a hoci neskôr nikto nevedel, kto vlastne začal, jedno bolo isté: bábätko sa pridalo. Malo zvučný smiech. Vysoký. A oslňujúci.

Agnes sa nedokázala ovládnuť a vyštípala bábätku líca. Henrietta naň milučko zavolala a hneď si dlaňou prikryla ústa, aby už nijaký podobný zvuk nevydala. Jasmína zvolala hlasom, ktorý sama nespoznávala: „Ty malá divožienka! Moje malé čarodejníča!"

Dievčatko sa pri jej slovách rozosmialo ešte väčšmi. Líčka mu žiarili ako dva veľké mesiace v splne a oči malo také očarujúce, že v nich naozaj mohli byť kúzla.

Tri čarodejnice tuho zabalili dievčatko do Jasmíninho plášťa a odniesli si ho domov.

Pokiaľ vedeli, bol to jeho prvý let na metle.

Dali mu meno Luna.

1
Bubuk

Lunina metla to vzdala kdesi nad Parížom.

Pôvodne chcela letieť až domov do Čarodejníckej štvrte ponad prekrásne strechy veľkomesta. Veď čo krajšie by sa dalo robiť potme a v spoločnosti sovy? Teraz však bude musieť ísť metrom.

Netušila, že v metre platia prísne pravidlá týkajúce sa exotických zvierat.

„Nedurdi sa toľko. Veď aj ja by som radšej letela," povedala Luna sove bubuk – takej drobnej, že by sa vošla aj do vrecka –, kým ju niesla v starožitnej mosadznej klietke. „Ale s pokazenou metlou sa nedá nič robiť a nejako ťa musím dostať domov. Nehovoriac o tom, že sa metla pokazila určite preto, lebo som dozadu zavesila tvoju klietku."

Sovu vysvetlenie zjavne nepresvedčilo alebo jej skrátka bolo jedno. Húkala a škriekala z plných pľúc. Kým prišli k metru, vzbudila toľko pozornosti, že ju Luna musela omámiť kúzlom. Až potom sa upokojila a len občas zo spánku vydala strašidelné „bu-búk".

Lune sa uľavilo, že má konečne na chvíľu pokoj. „Ani neviem, či je horšie to tvoje chrápanie alebo škrekot," zašepkala spiacej sove.

Na nástupišti si vyzliekla čierny plášť a poskladala ho do batoha. Hneď to bolo lepšie. Teraz už vyzerala ako celkom obyčajné dievča, čakajúce na vlak so svojou sovou a metlou. Prineskoro si uvedomila, že na sebe má Jasmínin sivý pletený šál s brmbolcami, ktorý ju chránil pred chladným nočným vzduchom. Dievčatá stojace opodiaľ sa pri pohľade na ňu rozchichotali.

Luna sa vystrela a snažila sa si ich smiech nepripúšťať. Zafi by nad nimi nanajvýš ohrnula nos. Sú to budúce čarodejnice? Nie! Tak čo tam po nich? V duchu si povedala: *Nevšímam si ich.* Bolo však ťažké naozaj si ich nevšímať, najmä jednu z nich, ktorá si nad hlavou držala dopravný kužeľ a vykrikovala čosi o čiernych mačkách. Keď pristavili vlak, Luna nastúpila do prázdneho vozňa čo najďalej od protivných dievčat.

Koľko jej asi potrvá cesta do Čarodejníckej štvrte? Tety Agnes a Henrietta brali jej návrat z Melbourne prísne: nijaké zachádzky ani zastávky. Stratený les by zrejme považovali za oboje a určite by z toho neboli nadšené. Vlastne ich nepoteší ani zlomená metla. U Millicent kúpili najpevnejšiu metlu, akú mala na predaj, starodávny model, ktorý podľa nej bolo nemožné zlomiť. Lenže Lune sa to podarilo na prvej dlhšej ceste.

Na sovku bubuka jej nepovedia nič, pretože sa o nej nedozvedia.

„Mademoiselle! Exotické domáce zvieratá do metra nesmú!“

V prázdnom vozni sa ozval hlas revízora, ktorý udivene krútil hlavou nad bubukom.

„Nie je to domáce zviera,“ ozvala sa Luna mechanicky. Len ťažko by však revízorovi vysvetľovala rozdiel medzi spoločníkom čarodejnice a domácim zvieratkom. Navyše mu ho ani nemohla vysvetliť tak, aby pritom neprezradila, že sa učí za čarodejnicu.

Namiesto toho sa spýtala: „Veríte na čarodejnice, monsieur?“

Revízor sa rozrehotal. „Hádam mi nechceš povedať, že si čarodejnica, maličká?“

Lunu celkom potešilo, že v tej chvíli z vetracej šachty vyliezol čierny pytón a preplazil sa revízorovi pomedzi nohy.

Ten zvážnel. „To už stačilo, mademoiselle! Nastúpili ste s celou zoo!“

„Ten pytón nie je môj,“ ohradila sa Luna.

Upriamila pozornosť na prekérnu, no zároveň fascinujúcu otázku, čí ten plaz teda je. Bolo totiž nad slnko jasnejšie, že niekomu patrí a ten niekto je čarodejnica.

Ale čo pohľadával mimo Čarodejníckej štvrte? A prečo naťahoval hlavu k starožitnej mosadznej klietke, v ktorej sedela jej sova?

Luna varovne dupla a had sa stiahol.

Revízor využil príležitosť a zdúchol do ďalšieho vozňa, mrmlúc si čosi o posilách a mastných pokutách.

Len čo sa za ním zavreli dvere, Luna oslovila pytóna: „Čo chceš? Kto ťa poslal?“

Had mal toľko drzosti, že sa ani neunúval odpovedať. Navyše sa hrozne predvádzal. Ovinul sa okolo tyče a rovno nad jej hlavou začal robiť úchvatné akrobatické kúsky.

Bubuk sa zobudil a znovu sa rozškriekal.

„Môžeš stíchnuť? Potrebujem premýšľať!“ oborila sa naňho Luna.

Sova však spustila hotový rev.

„Čo je?!“ vybuchla Luna podráždene. Prešla pohľadom z bubuka na svoje čižmy. „Tak o to ti ide.“

Spravila chybu, pretože nemala na očiach oba konce pytóna naraz. Kým ju zabával hlavou, chvostom sa jej slizko ovíjal okolo topánok.

„Nie je to prvý raz, čo ma ohrozuje nejaký plaz,“ upozornila pytóna. „A musím ťa varovať, že ak bude treba, nebojím sa čarovať aj mimo Čarodejníckej štvrte.“

Neprezradila mu však, že jediné kúzlo, ktoré jej zišlo na um, bolo zaklínadlo na nechcené potvory, ktoré doposiaľ fungovalo nanajvýš na komáre. Takisto si nechala pre seba, že si nespomína, ako sa presne začína.

Odkašľala si a cez škrekot bubuka a hukot metra začala odriekať tie časti zaklínadla, ktoré si pamätala. „Švih a neviem-čo! Trep a niečo-ďalšie!“

Pytón sa jej naďalej ovíjal okolo tela, pritískal jej ruky a nanajvýš znepokojivo mihotal jazykom.

Dvere vozňa sa opäť otvorili. Revízor sa vrátil vyzbrojený hasiacim prístrojom.

Luna nedokázala skryť znechutenie. „Mohli by ste nás láskavo nechať na pokoji? Niečo tu riešim!“ osopila sa na revízora.

Stačil mu jeden pohľad na Lunu v zajatí pytóna a znovu zutekal, bledý ako duch.

Luna pokračovala v odriekaní kúzla, a keď ho víťazoslávne zakončila slovami „a zmizni, nechcená potvora! Nech po tebe nezostane ani stopa!“, začula jemné cinknutie.

Sovka sa vyslobodila z klietky. Vzlietla a usadila sa na protiľahlé sedadlo so sklopenou hlavou a zlostným pohľadom.

Bubuk a pytón si pozreli do očí. Luna sa akurát zamyslela, či sú úhlavní nepriatelia, keď pocítila, že pytónovo smrtiace zovretie povolilo. Vyšmykla sa z jeho zajatia a okamžite vytrielila na opačný koniec vozňa, no akosi pritom zakopla o metlu a dopadla rovno na tvár. Kým sa pozviechala, sovka už držala pytóna pritlačeného pazúrmi k stene. Skrúcal sa v márnej snahe uniknúť.

Vlak spomalil a zastal na zastávke Bastila.

Bubuk pustil plaza a on sa – ak had čosi také dokáže – so stiahnutým chvostom odplazil späť do ventilácie.

„Tak ti treba,“ vyhlásila Luna prísne.

Zatvorila bubuka späť do klietky a prikryla sovku šálom tety Jasmi. Medzi dverami vrazila do hlúčika pracovníkov metra, ktorí sa jej so zatajeným dychom pýtali, či vo vlaku naozaj je pytón. Ubezpečila ich, že je to úplná pravda, a dodala, aké je od nich nezodpovedné nechať takého nebezpečného tvora len tak sa tu potulovať.

Rýchlo sa vytratila, skôr než sa jej stihli spýtať na bubuka alebo klietku.

Dvere do Starej garderóby boli pootvorené a Luna nepozorovane vkĺzla dnu. Čarodejnícka štvrť sa rozliehala práve za ňou. Na prvý pohľad nevyzerala inak než zvyšok Paríža. Pozorné oko by si však všimlo, že pouličné lampy na tejto strane majú labky s pazúrmi (a nedá sa spoľahnúť, že vydržia dlho na jednom mieste) a že na uliciach namiesto bicyklov parkujú metly. No život tu plynul v podstate rovnako ako inde v meste: čarodejnice behali po nákupoch a vybavovačkách, čítali knihy v parkoch a túlali sa po blšákoch pri rieke v nádeji, že zoženú čosi pod zub alebo výhodne nakúpia.

(Pravdaže, nežili tu len čarodejnice, ale aj celkom obyčajní ľudia, ako napríklad pán Šarmantný, ktorý sa jedného dňa zatúlal do Starej garderóby, keď hľadal svoj kabát. Namiesto neho našiel pani Šarmantnú a odvtedy si spokojne nažíval v Čarodejníckej štvrti.)

Emmanuelle, jedna z najstarších čarodejníc vo štvrti, ešte stále podávala čaj pri rieke. Čajovňa na lodi sa pohojdávala pod náporom neutíchajúceho pohybu na palube, zatiaľ čo ona neúnavne naberala vodu z rieky, stavala vrieskajúce kanvice na varič a rozlievala z nich čerstvý čaj do šálok.

„Luna! Vyzeráš, že by sa ti zišiel čaj," vyhlásila.

Posunula k nej šálku. Namiesto uška mala maličkú metlu – túto šálku Emmanuelle vždy odkladala pre ňu. „Máš to na účet podniku, to predsa vieš."

Luna si prestala šmátrať vo vreckách.

„Čo to tam máš?“ spýtala sa Emmanuelle potmehúdsky a ukázala na starožitnú mosadznú klietku prikrytú šálom tety Jasmi.

„Ale nič,“ zahovárala Luna.

„Jasné,“ žmurkla na ňu stará čarodejnica. „Bola si si zalietať?“

Luna pokrútila hlavou. „Zlomila sa mi metla.“ Len čo to vyslovila, predstavila si, ako jej metla ešte stále leží na podlahe vozňa, kde ju nechala pri úteku pred pytónom. Čo by povedali jej tety, keby vedeli, že metlu nielen zlomila, ale ešte ju aj kdesi nechala? Ani si nenahovárala, že by jej tentoraz kúpili poriadnu metlu, ktorá by sa nehádzala do školského jazierka a nebola v kuse mokrá. Nemali totiž peniaze.

„To nič,“ prehodila Emmanuelle. „Na oblohe je aj tak plno.“ Dlhým prstom zľahka prešla Lune po čele. „Každý očakáva, že budeš lietať. Ale možno si nájdeš vlastnú cestu.“

Luna vypila čaj na tri dúšky a vydala sa cez klenutý most ponad rieku a ďalej po kľukatej ceste hore kopcom k ich domu na Nemožnej ulici číslo deväť. Podľa tety Agnes patril rodine už od štrnásteho storočia, hoci sa jeho polovica v devätnástom storočí kamsi vyparila a nikto netušil kam ani prečo. Teta Agnes občas utrúsila, že by tú chýbajúcu polovicu fakt mali vypátrať, ale Luna si myslela, že dom je dokonalý presne taký, aký je.

Oplýval hŕbou ďalších zvláštností vrátane dvoch poštových schránok. Jedna z nich bola ukrytá v živom plote a stál na nej vyblednutý nápis: *Len na veľké balíky*. Do dvora a k hlavnému vchodu sa prechádzalo cez ozdobnú železnú

bránu s kovaným tajomným starodávnym nápisom. Nikto si nebol úplne istý, čo znamená, ale teta Henrietta bola skalopevne presvedčená, že sa tam píše „Šošovica".

Luna by sa najradšej nepozorovane vytratila do svojej izby, ale tety Agnes a Henrietta si určite neodpustia milión otázok o tom, kde bola, čo zase vyparatila a kde nechala svoju parádnu metlu.

„Bu-búk!"

Luna sňala z klietky šál a strčila ju do druhej poštovej schránky. Sovka jej venovala sklamaný pohľad, ktorým naznačovala, že nie je balík – veľký ani nijaký iný, a znovu zaškriekala.

„Psst!" zahriakla ju Luna. „Bude to len chvíľka."

Bubuk zaškriekal naliehavejšie, a tak sa vzdala a radšej si znovu obliekla plášť. Schovala klietku podeň, zavesila ju na drobný háčik, ktorý jej na rub plášťa našila teta Agnes. Každý čarodejnícky plášť má svoje kúzlo a Lunin bol skvelý na skrývanie vecí.

Podišla k bráne. „Šošovica, otvor sa!" zamrmlala a brána sa poslušne otvorila. (Tento žartík tety Henrietty Lunu neprestával baviť.)

Prv než našla kľúč, vchodové dvere sa otvorili a na prahu stála teta Agnes v žltom pršiplášti, ovisnutom klobúku do dažďa a v gumákoch. Vyliala Lune na nohy kotlík dažďovej vody.

„Luna!" Teta Agnes zažmúrila spod premočeného klobúka. „Vôbec som ťa nevidela. Máme jedenástku, tak vyprázdňujem kotlíky."

Búrky boli ďalšou zvláštnosťou domu, hoci teta Agnes ich považovala za kliatbu. Dvanásťkrát do roka sa v dome z ničoho nič rozpútala búrka, prehrmela ním a zakaždým za sebou zanechala spúšť.

Vtom si Luna uvedomila, že tety sú príliš zaneprázdnené búrkou a jej meškanie si vôbec nevšimli. Ponáhľala sa za tetou Agnes a sama nemohla uveriť, ako sa jej pošťastilo.

Po kuchynskej podlahe boli porozkladané kotlíky rôznej veľkosti, všetky až po okraj plné vody.

„Maxim, vypadni! To nie je napájadlo!“ Teta Agnes nohou odstrčila svojho spoločníka, vrabčeka, od jedného kotlíka. Obrátila sa na vrabca tety Henrietty. „Manon, to platí aj pre teba! Vôbec nám nepomáhate.“

Práve keď sa vrabce rozpŕchli, vošla do kuchyne teta Henrietta s ťažkým kotlíkom v oboch rukách. „Luna! Už si doma?!“ zvolala.

„Hneď sa vrátim, len si odložím veci!“ vyhŕkla Luna a vybehla po schodoch do svojej izby.

Medzi dverami zhrozene zastala.

Izba vyzerala… No, vyzerala presne, akoby sa ňou práve prehnala búrka. Dvere šatníka ležali v kaluži na podlahe a po izbe bolo porozhadzované zablatené, premočené oblečenie. Nemala kam položiť bubuka.

Zbehla po schodoch späť na prízemie. „Teta Agnes! Teta Henrietta! Moja izba…“

„Viem,“ prikývla teta Henrietta chápavo. „Ešte som nezažila, že by sa búrka vychrlila zo šatníka.“

„Vyšla z môjho šatníka?!“ neveriacky sa spýtala Luna.

„To vyschne.“ Teta Henrietta ju pohladila po hlave. „Nemala si k tým dverám taký blízky vzťah, no nie? Nikdy si ich poriadne nezatvárala.“

„Opravíme ich.“ Teta Agnes zazrela na Henriettu. „Čo keby si dnes nocovala v podkroví, Luna?“

„Naozaj?“

Vždy ich prosíkala, aby mohla spať v podkroví, ale väčšinou to mala prísne zakázané.

„Aspoň tam je sucho,“ skonštatovala teta Agnes. „V Jasmíninej izbe by si sa s tou zbierkou príšer, čo má pod posteľou, vyspala len sotva. Radšej si usteľ hore. No tak, podaj mi plášť.“

Luna zmeravela. „Čo?“

„Prosím, nie ‚čo‘!“ zahrmela teta Henrietta a vyliala dažďovú vodu z kotlíka do drezu.

„Podaj mi plášť,“ teta Agnes k nej vystrela ruku, „zavesím ti ho.“

Kým sa Luna snažila vymyslieť si výhovorku, prečo by si plášť radšej nechala na sebe, v kuchyni zavládlo hrobové ticho. Prerušila ho teta Henrietta, keď zakopla o kotlík, udrela si prst na nohe a skríkla: „Ropušie nohy!“ Luna zamrmlala čosi v zmysle, že jej je zima, a utekala na poschodie s bubukom bezpečne ukrytým v záhyboch plášťa.

„To bola tesnotka,“ povedala sovke, len čo bezpečne zatvorila dvere na podkrovie. „Ale celkom dobre sme z toho vyviazli, no nie? Nevšimli si, že meškám, a navyše môžem spať v podkroví. Tu si ťa nikto nevšimne.“

Sovka pochybovačne naklonila hlavu.

„Nedívaj sa tak na mňa. Vieš, čo povedala predavačka vtákov v Stratenom lese. Musím ťa skrývať, kým sa bude dať."

Bubuka tá odpoveď zjavne neuspokojila.

Luna pokrčila plecami. „Ani ja neviem prečo. Lenže sľub čarodejnici sa musí dodržať."

Na druhej strane vedela, že tety nebudú nadšené, že pred nimi niečo tají – a už vôbec nie také veľké tajomstvo, akým bolo získanie vlastného zvieracieho spoločníka. Za posledný rok ho ako jediná vo svojej triede nemala a cítila, že dokonca aj tety si už začínajú robiť starosti, čo to vlastne znamená, hoci navonok ju stále povzbudzovali a opakovali jej, že si spoločníka nájde v správny čas.

Koniec koncov, každá čarodejnica jedného musí mať.

Luna našla zaprášený vankúš a usadila sa na podlahu. Konečne si mohla sovku pozorne prezrieť. Bola celkom maličká. Mala orieškovohnedé perie a bystrý, no trucovitý výraz. Zlaté oči sa jej leskli.

„Si hladná?" spýtala sa Luna. Z vrecka vylovila keksík a ponúkla ho operencovi.

Sovka schmatla keksík do pazúrov, pozorne si ho prezrela a potom sa doň pustila, pričom jej bolo úplne fuk, že z neho všade padajú omrvinky.

„Takže asi áno," skonštatovala Luna.

Popravde si predstavovala iné zvieratko, ale čarodejnice len zriedka dostali takého spoločníka, akého si predstavovali. Dostali takého, ktorý bol pre ne vhodný, a to sa vždy po čase ukázalo.

„Buď si vyberavá aj náladová, mne je to fuk," pokrčila Luna plecami. „Aj tety si ťa obľúbia, tým som si istá. Určite im nebude prekážať ani to, že som ťa vymenila za svoj mesačný prsteň." A v hĺbke duše dúfala, že sa nemýli. Ten prsteň bol vzácny darček od tiet a lúčila sa s ním len veľmi nerada.

Na padacie dvere do podkrovia ktosi zaklopal. Luna ledva stihla zakryť klietku, kým teta Agnes rozrazila dvierka a vykukla z otvoru.

„Napadlo mi, že by sa ti zišla ešte jedna deka." Keď vliezla do miestnosti, skúmavo potiahla nosom a usadila sa na posteľ, až nebezpečne blízko k ukrytej klietke. „Niečo tu smrdí. Naozaj to tu jednu noc prežiješ? Môžeš spať aj pri nás, ak chceš."

„Čo si," usmiala sa Luna.

Všetci vedeli, že teta Henrietta chrápe ako drak a teta Agnes zo spánku odrieka kúzla.

Bubuk sa v klietke našuchoril.

„Čo to bolo? Myslela som si, že sme sa tých holubov nadobro zbavili."

„To išlo zvonku," ubezpečila ju Luna.

„Ani som sa ťa nestihla opýtať, akú si mala cestu. Prepáč, vieš, aké sú tie búrky nepríjemné."

„Ušlo to. Nijaké zachádzky ani zastávky," odrapotala Luna.

„Neudialo sa nič, čo by stálo za reč?"

„Nie."

„To bolo smiešne nie." Teta Agnes prevŕtala Lunu pohľadom.

„Neviem, o čom hovoríš. Nie je predsa nie."

„Ako povieš, Luna. Dobre sa vyspi. Keby si niečo začula, krič. Naozaj. Henrietta pred pár mesiacmi počula zvláštne zvuky v stenách…"

„Teta Agnes!" Luna sa neubránila smiechu. „Naozaj sa nemusíš báť, prežijem to."

„Dobre, dobre, veď len hovorím. Podkrovie nie je pre padavky."

Len čo teta odišla, Luna si obliekla čiernu nočnú košeľu, obula si mäkučké čierne papuče a do vlasov si založila veľkú čiernu čelenku. Ona teda padavka nebola, ale unavená áno. Od úsvitu v Melbourne ani oko nezažmúrila a let cez pol sveta človeka zákonite vyčerpá, obzvlášť, keď sa cestou stratí. Podala sovke ďalší keksík.

„Neviem ako ty, ale ja som zrelá do postele," vyhlásila a schovala sa pod paplón.

Sovka pokojne mrvila keksík pazúrmi a trúsila omrvinky po podlahe.

„Čo by povedala teta Agnes, keby vedela, čo všetko sa dnes udialo! Stále nemôžem uveriť, ako si si poradila s tým pytónom! Bude z teba parádna spoločníčka. Ale v budúcnosti by sme sa mohli nebezpečenstvu vyhýbať, čo ty na to?"

Bubuk vrhol na Lunu pohľad, ktorým sa akoby pýtal: *A to už prečo?* Potom otočil hlavu na opačnú stranu.

„Predpokladám, že tak mi chceš zaželať dobrú noc," vzdychla si Luna.

„Bu-búk."